

Sebastià Coris i Mestres. La mort d'un amic

MANEL MIR I TOMÀS
Advocat

Quaderns de la Selva, 24 (2012)
19-23

Sebastià Coris Mestres (Tossa de Mar, 1921-2011)

Descendent, per part de pare, d'una nissaga d'industrials tapers i, per part de mare, d'una altra de navegants i comerciants que van fer la carrera d'Amèrica, els Coris van ser dels pioners a adaptar-se al fenomen turístic i es dedicaren a l'hostaleria amb un establiment obert al passeig de Mar. Sebastià Coris va néixer el 18 de juliol de 1921. Era el tercer fill de set germans d'una família de tradició catòlica i molt implicada en la vida social, religiosa i política de la vila al llarg del darrer segle i mig. El 1951 es va casar amb la també tossenca Rosa Maymí Albertí amb qui va tenir dos fills: Quim i Anna Maria. El 1953 va ser Pelegrí, una tradició a la qual va restar estretament vinculat durant dècades com a obrer que era de Sant Sebastià a la capella del mateix sant de l'església parroquial, càrrec que també va exercir a la capella de la Mare de Déu dels Socors. En ambdós casos, va contribuir a la seva preservació i rehabilitació, sentint-ho com a cosa pròpia i superant tota mena d'obstacles. Va ser alcalde de Tossa del 7 d'octubre de 1970 al desembre de 1975 quan va presentar la dimissió.

Durant el seu mandat la cultura va ser molt present en la seva agenda política: Esmentem només les seves gestions per adquirir a la família propietària l'edifici on hi ha el Museu Municipal, els passos per gaudir de la primera escultura –la Minerva de Frederic Marès– a la via pública, així com la promoció que l'Ajuntament i el Centre d'Iniciatives i Turisme van fer, entre altres activitats, d'una exposició homenatge al pintor Marc Chagall, a qui va visitar a Saint Paul de Vence i amb qui va establir una relació d'amistat.

Li agradava l'art i es va convertir en un apassionat de Chagall.

Pocs mesos abans de morir va fer donació al Museu Municipal d'algunes cartes, cartells i litografies signades que formen part de la sala Chagall on s'exposa el Violinista celest, l'únic quadre de l'artista rus en un museu públic d'Espanya. Soci fundador del Centre d'Estudis Tossencs el 1982, també va formar part l'any següent del reduït nucli de socis fundadors del Centre d'Estudis Selvatans. Els darrers anys va fer donació de documents a l'Arxiu Municipal de Tossa. Persona discreta, i compromesa, era un senyor de fortes conviccions que estimava el seu poble i les seves tradicions. Moria el 21 de novembre de 2011.

Un altre soci tossenc de la nostra entitat, l'advocat Manel Mir Tomàs, ens evoca la seva figura a través del record personal de l'amic.

David Moré

Sebastià Coris a la sala Chagall del Museu Municipal el juny de 2011.

La mort d'un amic

A en Sebastià Coris i Mestres el podria qualificar de moltes maneres, totes molt positives, però en vull destacar una per sobre de totes: era un gran amic. Amb la seva desaparició se m'ha tancat tot un món ple de records i llargues xerrades.

Sí, des de feia molts anys, no hi havia cap de setmana passat a Tossa –jo acostumo a passar-los-hi tots– sense la seva companyia, especialment a l'hora de dinar. Ell venia sempre a prendre el cafè i a fer tertúlia amb nosaltres. Dic amb nosaltres perquè havíem fet un grup format per la meua dona, l'Anna, l'Imma Colom, la nostra metgessa, i el seu marit, en Carles Lores, enginyer de camins i home curull de coneixements. A la tertúlia de cafè parlàvem de tot: política, esdeveniments, història de Tossa viscuda per en Sebastià Coris, art, llibres i un llarg etcètera; i de vegades també del Barca, de l'actual i d'aquell que ell coneixia tan bé per la bona amistat que al seu moment tingué amb en Kubala, de qui ens havia explicat moltes anècdotes.

M'adono que estic parlant d'en Sebastià Coris, quan en realitat hauria de dir el senyor Coris, perquè així era conegut per tothom. Sens dubte, fou un senyor, un gran senyor, nét del capità Mestres que capitanejà la *Camil·la*, aquell vaixell de vela que feia la carrera d'Amèrica i tocava els ports de l'Havana, Buenos Aires i, fins i tot, Nova York. És curiós el fet que la tripulació d'aquell vaixell, integrada per mariners de Tossa, coneixia bé aquests indrets esmentats, però no havia estat mai a Girona, perquè deien que els quedava molt lluny. Això, que en principi podria fer riure, és de fàcil explicació, donada l'orografia de Tossa, vila oberta al mar i tancada terra endins per grans muntanyes. El senyor Coris, home de gran generositat, em va regalar una còpia del quadern de bitàcola de la *Camil·la*, així com també de diversos documents relacionats amb aquest vaixell, entre els quals hi ha cartes del capità Mestres. Tot això, per a mi, representa un tresor inestimable. Amb la mort d'en Sebastià Coris, Tossa ha perdut un gran senyor, d'aquells que ja no en queden.

He començat a escriure aquestes quatre ratlles des de casa meua de Tossa, que es troba a dues passes de la capella del Socors, aquella capella de la qual el senyor Coris era l'obrer i de la qual s'ocupà amb màxima pulcritud. En el mes de maig i ara sento el so de la campana que, com des de fa tants anys, a les tres en punt tocar el mes de Maria. Però ara ja no és el senyor Coris qui la toca i aquest fet em fa regalimar una llàgrima. Crec, estimat amic Sebastià, que fins i tot ara la campana té un so diferent, menys alegre. La campana del Socors també et troba a faltar. Sí, et troba a faltar, tu que tant t'has ocupat de cuidar la devoció que Tossa té envers la Verge del Socors.¹

Penso que no he de ser jo qui parli de la seva època política, del anys en què va ser alcalde de Tossa; n'hi ha d'altres que ho sabran fer molt millor. Però sí que li vull donar les gracies per un fet per a mi molt important. Es tracta de la col·locació de l'estàtua de la deessa Minerva al bell mig de la badia de Tossa. Per a mi és el

millor emplaçament que pot tenir i ja sé que, al seu moment, hi va haver molts punts de vista diferents, però ell va saber escollir el millor indret per a aquest meravellós regal que l'escultor Marès va fer al poble de Tossa. Sí, al bell mig de la tendra i dolça badia de Tossa, ara presidida per una deessa de l'antiguitat.

I mai no oblidaré les vegades que em va explicar com fou decisió seva que la inscripció que figura en el pedestal de la deessa estigui escrita en llatí. No pot ser d'altra manera, ja que a aquest tros de Mediterrani, de *Mare Nostrum*, que tenim a Tossa se li ha de parlar en la seva llengua, el llatí. Ell també vas saber trobar el gran llatinista perquè redactés l'evocadora inscripció, en Félix Ros, que estiuejava a Tossa i amb qui va tenir una gran amistat.

Per a en Sebastià Coris, l'art, com a home d'esperit que era, formava part de la seva vida. No era gens estrany trobar-lo a la galeria d'en Joan Planellas, on passava hores i hores, i després comentava assenyadament sobre els artistes i l'obra que s'hi exposava. L'art també li va fer néixer una bona amistat amb l'escultor tossenc Bonaventura Ansón.

Però l'artista per qui sentia la més gran admiració era el pintor Marc Chagall, a qui va conèixer personalment. Al Museu de Tossa es conserva una de les cartes que aquest pintor li va escriure. En Sebastià Coris seguia totes les exposicions monogràfiques que es feien de Marc Chagall, per qui tota la vida va sentir una gran devoció.

La mort d'en Sebastià Coris m'ha deixat un gran buit, el buit del gran amic que se'n va. Hi ha qui explica que aquell 23 de novembre de l'any passat es veié com la *Camil·la*, capitanejada pels seus avantpassats, fondejava de nou vora es Racó i, una vegada pujà a bord, hissà les veles i va desaparèixer. No, això no és cap miratge, és cert.

Tu, Sebastià, has fet l'últim viatge cap a la llum, aquesta llum del *Mare Nostrum* tan blava que fa esclatar el blanc del nostre poble al fons de la badia. Sí, se't va veure a bord de la *Camil·la*, guiada pels teus avantpassats, marxant cap a l'horitzó, mentre al teu costat la Verge del Socors t'acompanyava i des de terra, al bell mig de la badia, des de l'indret que vas triar, t'acomiadava la deessa Minerva.

Gràcies Sebastià per l'amistat que em vas donar i per tantes coses que he après de tu. Jo, encara des d'aquí, miro la llum del nostre mar i continuo veient-te, de la mateixa manera que sento la teva veu quan, al mes de maig, toca la campana *Clara* del Socors, que porta el nom de la meva mare.

